

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 679/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Advokátska kancelária, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 211/2015 z 29. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 211/2015 z 29. apríla 2015.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

«Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp.zn: 1Co/211/2015 uznesením z 29. 04. 2015 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo odporcovi v 3. rade zakázané nakladať s nehnuteľnosťou do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

A zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zákaze odporcovi v 3. rade rušiť navrhovateľa v pokojnom užívaní bytu tak, že v tejto časti návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietla...

Pokiaľ teda navrhovateľ z vlastného rozhodnutia v uvedenom byte nebýva, nemôže byť daná ani naliehavá potreba chrániť jeho pokojné užívanie bytu pred neoprávnenými zásahmi zo strany odporcu v 3. rade formou predbežného opatrenia. Takéto právo navrhovateľ totiž nie je bezprostredne ohrozené. Odvolací súd navyše v odôvodnení napádaného uznesenia na str. 4, ods. 4 konštatoval, že 1. výrok súdu prvého stupňa nebráni odporcovi v 3. rade, ako vlastníčkovi sporný byt riadne užívať. Proti tomu sťažovateľ namieta:

Sťažovateľ opakovane uviedol, že sa v zahraničí zdržiava kvôli práci a zárobku, aby mohol splácať svoje záväzky. Sťažovateľ sa pravidelne domov, do sporného bytu vracia. Naposledy to bolo v čase od 22.05. 2015 - 24.05. 2015. Byt je jeho jediným obydľím, ktorý riadne užíva prirodzene s prihliadnutím na prácu v zahraničí. Sťažovateľ nie je vlastníkom iného bytu. Odvolací súd nevysvetlil, kde by mal sťažovateľ v čase jeho pobytu na území SR /napr. počas sviatkov, dovolenky, ktorú tu trávi, počas víkendov/ bývať.

Naproti tomu odporca v 3. rade je vlastníkom bytu...

Sťažovateľ napáda postup odvolacieho súdu v Košiciach, pretože sa domnieva, že mu svojím postupom mu právo na spravodlivý súdny proces garantované čl. 47- 48 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktoré nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení

práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je aj relevantné konanie súdov. Bola porušená rovnosť účastníkov súdneho konania podľa č. 47. ods. 3 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ tvrdí, že odvolací súd vzhľadom na iné rozhodnutia v obdobných veciach porušil princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva.

Sťažovateľ je toho názoru, že odvolací súd v odôvodnení napádaného uznesenia na str. 4 ods. 3 rozhodol v priamom rozpore s č. 19 ods. 2 Ústavy SR, ktorý zaručuje práv na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do skromného a rodinného života.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie. Z judikatúry Ústavného súdu SR aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že pri posudzovaní, či ide o obydlie chránené Ústavou SR, resp. Dohovorom, nie je možné prihliadať iba na formálnoprávne skutočnosti, ale je potrebné prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Preto nie je podstatnou otázkou, či obydlie spĺňa stavebno-technické požiadavky, či bolo postavené legálne, či je užívané legálne, ani či je jeho užívateľ prihlásený na trvalý pobyt v tomto obydli. Podstatná je predovšetkým skutočnosť, či je fakticky ako obydlie jeho obyvateľmi užívané. A sťažovateľ sa do bytu pravidelne z práce v zahraničí vracia a riadne ho užíva.

Napríklad v poslednom období sa sťažovateľ v spornom byte zdržiaval počas vianočných sviatkov, od januára 2015 každý druhý víkend.

Sťažovateľ tvrdí, že odvolací súd porušil princíp právnej istoty a predvídateľnosti práva vzhľadom na vyvíjajúcu sa judikatúru v obdobných veciach.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„I.

Krajský súd Košice, v konaní vedenom pod sp. zn.: 1Co/211/2015 porušil základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

II.

Ústavný súd SR zrušuje druhý výrok uznesenia Krajského súdu Košice, sp. zn.: ICo/211/2015 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100.- € ktoré mu je Krajský súd Košice, povinný vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd Košice je povinný vyplatiť trovy právnych služieb vo výške 294,44 €..“

Dňa 15. júla 2015 (e-mailom) a 16. júla 2015 (poštou) sťažovateľ doplnil svoje podanie takto:

„... Sťažovateľ sa v súčasnosti nemôže do bytu, ktorý je predmetom súdneho konania už dostať. Záмок na dverách je vymenený, rovnako je vylomená komora nachádzajúca sa na chodbe pri byte. Žalovaný v 3. rade mal bratovi sťažovateľa oznámiť, že ho z bytu vypratal. A to práve na základe odôvodnenia v napádanom uznesení. Čo napokon žalovaný opakovane, písomne oznámil aj právnej zástupkyňi sťažovateľa.

Práve v súvislosti s napadnutým uznesením Krajského súdu z 29. 04. 2015 sa zo sťažovateľa stal bezdomovec. V čase, keď sa v konaní pred súdom bráni žalobným návrhom o určenie absolútnej neplatnosti výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. Teda v čase, keď sú vlastnícke práva žalovaného v 3. rade k sporným nehnuteľnostiam spochybňované...

Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn.: 39C/224/2014 uznesením z 02. 06. 2015 rozhodol tak, že dodávatelia energií do sporných nehnuteľností sú povinní od sťažovateľa platby za elektrickú energiu a za zemný plyn prijímať. A ďalej rozhodol, že správca sporných nehnuteľností je povinný od sťažovateľa platby spojené s fondom údržby a oprava prijímať.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„... Krajský súd Košice, v konaní vedenom pod sp. zn.: ICo/211/2015, uznesením z 29. 04. 2015 porušil základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

... Ústavný súd SR zrušuje druhý výrok uznesenia Krajského súdu Košice, sp. zn.: ICo/211/2015 z 29.04. 2015 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

... Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100.- € ktoré mu je Krajský súd Košice, povinný vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd Košice je povinný vyplatiť trovy právnych služieb vo výške 294,44 €..“

II.

Ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 1 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti podľa jej petitu je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom, ktorý v odvolacom konaní rozhodoval vo veci sťažovateľovho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 39 C 224/2014. Krajský súd rozhodnutím sp. zn. 1 Co 211/2015 z 29. apríla 2015 zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že časť sťažovateľovho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

V nadväznosti na výhrady sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia patrí v zásade do výlučnej pôsobnosti všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09, I. ÚS 546/2014). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení iba v celkom ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd je súčasne vo svojej judikatúre zdržanlivý v prieskume uznesení, ktorými sa len rozhoduje o predbežných opatreniach (II. ÚS 261/2013, I. ÚS 546/2014). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal odporcovi v 3. rade nakladať s nehnuteľnosťami, vedenými na [REDAKOVANÉ], ako byt [REDAKOVANÉ] bytového domu... tieto nehnuteľnosti previesť kúpnu alebo darovacou

zmluvou, prenajať ich, zťažiť ich záložným právom a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Zároveň súd zakázal odporcovi v 3. rade rušiť navrhovateľa v pokojnom užívaní rovnakej nehnuteľnosti až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. ...

Proti uzneseniu podal včas odvolanie odporca v 3. rade. Tento žiadal napadnuté uznesenie zrušiť. Svoje odvolanie zakladal an dôvodoch uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ O. s. p., teda na tvrdení, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. ...

Odvolačí súd preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a na základe toho dospel k záveru, že odvolanie odporcu v 3. rade je čiastočne dôvodné.

Súd prvého stupňa vyhodnotil správne podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia v časti, v ktorej odporcovi v 3. rade zakázal prevádzať vlastníctvo k spornému bytu, resp. tento zťažiť. Pochybil však pokiaľ vyhovel návrhu na nariadenie predbežného opatrenia aj v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi v 3. rade zákaz rušiť ho v pokojnom užívaní uvedeného bytu.

Podľa ust. § 74 ods. 1 O.s.p. pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Podľa ust. § 102 ods. 1 O.s.p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že predbežné opatrenie je procesným inštitútom, ktorého účelom je zabezpečiť dočasnú úpravu pomerov medzi účastníkmi konania, pokiaľ táto preukázateľne neznesie odklad do konečného rozhodnutia vo veci samej, resp. zabezpečiť ohrozený výkon rozhodnutia. Zákonnou podmienkou pre jeho nariadenie je aspoň osvedčenie práva, ktorému sa má takto poskytnúť ochrana a preukázanie naliehavej potreby zásahu zo strany súdu.

Z obsahu spisu nie jej sporné, že odporca v 3. rade sa stal na základe vydraženia vlastníkom sporného bytu, ako aj to, že tento byt pôvodne patril navrhovateľovi, ktorý po uskutočnení dražby podal na súd žalobu o určenie jej neplatnosti. Samotné tieto skutočnosti však ešte neosvedčujú, že navrhovateľ v tomto byte aj skutočne býva a teda aj to, že zo strany odporcu v 3. rade dochádza k porušovaniu jeho ústavného práva na obydlie a práva na súkromie a rodinný život. Správne poukazuje odporca v 3. rade v odvolaní na samotný obsah návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Navrhovateľ v ňom uviedol, že sa dlhodobo zdržiaval a zdržiava v zahraničí. Takéto zistenie aj v súlade s listom Spoločenstva vlastníkov bytov spravujúceho bytový dom, v ktorom sa uvedený byt nachádza, podľa ktorého navrhovateľ sa v uvedenom byte nezdržiava už po dobu dlhšiu ako 2 roky, ako aj doklad potvrdzujúci odpojenie uvedeného bytu od dodávok elektriny. Pokiaľ teda navrhovateľ z vlastného rozhodnutia v uvedenom byte nebýva, nemôže byť daná ani naliehavá potreba chrániť jeho pokojné užívanie bytu pred neoprávnenými zásahmi zo strany odporcu v 3. rade formou predbežného opatrenia. Takéto právo navrhovateľa totiž nie je bezprostredne ohrozené.

Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bolo odporcovi v 3. rade zakázané rušiť navrhovateľa v pokojnom užívaní bytu, zmenil podľa § 220 O.s.p. a návrh na nariadenie predbežného opatrenia v tejto časti zamietol.

Výrok uznesenia súdu prvého stupňa, v ktorom bol odporcovi v 3. rade uložený zákaz prevodu, ako aj zataženia uvedeného bytu, považuje odvolací súd za správny. Vo veci samej totiž prebieha na základe žaloby navrhovateľa konanie o určenie neplatnosti dražby a výsledok tohto konania by mohol v prípade úspechu žalobcu obnoviť jeho vlastnícke právo k bytu a prípadným prevodom, resp. zatažením tohto bytu odporcom v 3. rade ako jeho súčasným vlastníkom, by mohol vytvoriť ťažko zvrátiteľný stav. Takéto predbežné opatrenie navyše odporcovi v 3. rade ako súčasnému vlastníkovi bytu nebráni v jeho riadnom užívaní, takže obmedzenie spočívajúce v zákaze ďalších prevodov vlastníctva k bytu, resp. k jeho zataženiu, možno od žalovaného spravodlivo požadovať. Aj keď navrhovateľ neoznačil dôkazy, z ktorých by vyplýval úmysel odporcu v 3. rade byt prevádzať resp. zatažiť, existujúca situácia mu to umožňuje a takýto úkon by mohol vykonať aj bez prejavu predchádzajúceho úmyslu takto konať.

Na základe toho odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti ako správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia žiadnym spôsobom neprejudikuje konečné rozhodnutie vo veci samej o žalobe na určenie neplatnosti dražby. O tejto žalobe bude rozhodnuté až na základe vykonaného dokazovania vo veci samej.“

V nadväznosti na citované rozhodnutie považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 546/2014).

Podľa § 74 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu.

Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z konkrétnych okolností posudzovaného prípadu v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia a náležitým spôsobom vyhodnotil všetky tie skutkové zistenia, ktoré boli nevyhnutné pre osvedčenie nevydania predbežného opatrenia na ochranu sťažovateľa z titulu hroziacej ujmy zo strany odporcu. Podľa názoru ústavného súdu skutkové a právne závery krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne, a preto sú z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov akceptovateľné a udržateľné. Krajský súd dostatočne odôvodnil, prečo predbežným opatrením neposkytol ochranu sťažovateľovi tak, ako si to sťažovateľ predstavoval. Odôvodnenie jeho rozhodnutia predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala konštatovať jeho porušenie. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2015